

Μά κατάμαυρο φωμί
και τήν γλώσσα μᾶς πικραίνει
και καθίζει 'στό στομάχι.

Και τὸ τρώμε χαρωποι
και φωνάζομε πι πί,
και τὸ τρώμε χαρωπά
και φωνάζομε πᾶ πᾶ.

Λαμπρά Γερουσί:
λευκή, ρωμαλέα,
καλή γιὰ Μουσειά,
παρὰ θαρραλέα.

Θερμαίνει ψυχραίμους,
πατᾶ παντεσπάνι,
και μᾶς στοὺς πολέμους
διάλοσι κάνει.

Ὅποια νεότης
και τί γενναιότης!
Βαστᾶ και σπαθί,
νὰ μὴ βασκίθη.

**Τοῦ Ζαήμηνάτα νάτα
τὰ παπάκρη τὰ χρονάτα.**

**Ἄγγελος ἐξημμένος
φθάνει λαχανιασμένος.**

Τὴν ἄρ' αὐτὴ ποὺ σὰς 'μιλῶ φωνάζουσε τὰ πλήθη
ἐτι τοῦ κράτους ἢ Βουλῆ και πάλιν διελύθη.

Καμπόσοι βάζουσε φωνάζε,
και ἄλλοι δὲν βγάζουσε ταιμουδιά,
σκούζω κι' ἐγὼ σὰν κουνενές:
γιὰ σας τῆς μπάτσικας παιδιά.

Νέα διάλοσις Βουλῆς,
φυχὴ μου 'στὰ Πατήσια...
γέρο: μᾶς σπερῶχουον εὐσταλῆς
σ' ἐκλογικὰ μεθύσια.

Ἄφου τὸ Σόμπαν πολεμῆι, μὲ νέας δάφνης κλώνε
πρέπει κι' ἔμεις νὰ κάνουμε κάποιον κλεινὸν ἀγῶνα.

Και 'στοῦ πολέμου τὸν χορὸ
χωρὶς κανένα πόνο
ἄς τὸν περνοῦμε τὸν καιρὸ
μὲ διάλοσις μόνο.

Νέα διάλοσις Βουλῆς...
ἀγγέλματα χαράς τραλλῆς
ἀνέλπιστα κι' αἰφνίδια.

Διάλοσι κηρύξτε
και τὰ τουφέκια ρίξτε
και πάρτε τὰ σφαιρίδια.

Ἄς ἀποστρατευθοῦμε γιὰ κάμποσο καιρὸ,
κι' ὕστερ' ἀπὸ τὴν πάλῃ
ἔλοι 'στό πέδι πάλι
μὲ ξίφος κοφτερό.

Μὲ τὸ φωμί τὸ μαῦρο και τὸ πικρὸ 'στό στόμα
ἄς ψάλωμε ξενὰ
κλέη καλπῶν τρανά,
κι' ἀνάγκη ν' αὐγατίση τὼν Μπέθων τὸ κόμμα.

Μόνον ἀγὼν τοιοῦτος ἔμπορει νὰ μᾶς ζεστάνη,
ἐμπρὸς, παιδιά, λοιπὸν
πρὸς ὕψιστον σκοπὸν,
ἐμπρὸς γιὰ νὰ πληθύνῃ τὼν Μπέθων ἡ στάνη.

Πατρίς, ποὺ τοῦτους τοὺς καιροὺς
μετὰ στοργῆς τοὺς γεραροὺς
προσβύτα περιθάλπει.

Εἰς οἰωνὸς πανάριστος
και 'στοῦς Ρωμηῶς εὐχάριστος
ἀμύνεσθ' ὑπὲρ κἀλίτης.

